

ת"פ 36632/08/15 - מדינת ישראל נגד יחזקאל קפויה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 36632-08-15 מדינת ישראל נ' קפויה
בפני כבוד השופטת נעה תבור

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד זמנסקי נגד יחזקאל קפויה באמצעות עו"ד אשכנזי
הנאשם	

הכרעת - דין

בפתח הדברים אני מודיעה על זיכוי של הנאשם מעבירת איומים כלפי המתלון ומעבירת תקיפה בחפץ כה בידו של המתלון.

1. המתלון הוא נהג הסעות ילדים. הנאשם הוא אביהם של ארבעה ילדים העושים שימוש באותה הסעה. מוסכם על הצדדים כי בתאריך 31.12.14 ליווה הנאשם את ילדיו להסעה על מנת לברר מיהו הילד שהיה אחראי להסעה ביום הקודם. לסברתו של הנאשם אותו ילד נהג שלא כשורה כלפי ביתו. בכתב האישום נטען כי כאשר הגיע הנאשם אל ההסעה, איים להכות את הקטין האחראי (מ.ק.). בתגובה התערב המתלון, נהג ההסעה, והחזית השתנתה והועתקה מהילדים לעברו. בכתב האישום מצוין כי הנאשם איים לדקור את המתלון ולאחר מכן צעד מחוץ לחלון הנהג, ירק בפניו של המתלון והכה בידו באמצעות חפץ כהה. בהמשך מפרט כתב האישום כי המתלון יצא מרכב ההסעה, רץ אחרי הנאשם והנאשם דחף אותו פעם אחת ופעם שנייה אף לאחר שהתרומם. כתוצאה מן האמור נחבל המתלון, סבל מהמטומה ביד שמאל, מפניחות ברגל שמאל ומקרעים בשרירי כתף ימין ואף נזקק לניתוח.

2. הנאשם כפר. בעת הקראת כתב האישום טען הנאשם שהגיע להסעה כדי לברר תלונת ילדיו לפיה ביום הקודם הורדה ביתו מן ההסעה בהוראת אחד הילדים. לדבריו היה זה המתלון שדיבר אליו בגסות, המתלון שאיים ובסופו של האירוע המתלון שתקף. ביחס למעשיו שלו, כפר הנאשם באיומים או בוויכוח עם אחד הילדים. לטענתו בעקבות אופן הדיבור הגס של המתלון יצא מהרכב וניגש אל החלון. הנאשם אישר שירק בשלב זה אך לטענתו מדובר ביריקה לכיוון הרכב ולא לעבר המתלון. הנאשם טען שלאחר דברים אלו, יצא המתלון מן הרכב, התנפל עליו בבעיטות ובאגרופים ורדף אחריו. לדברי הנאשם הוא עצמו נאלץ להתגונן. הנאשם מאשר שהמתלון נפל אך מוסיף כי הוא זה שסייע לו לקום.

3. לאחר שמיעת התיק ועיון מדוקדק בראיות הגעתי למסקנה שהאירוע בכללותו הוא אירוע שבו נהג הנאשם באלימות, הן מילולית והן פיזית. שוכנעתי כי הנאשם הגיע להסעה כעוס על אירועי יום אתמול והכעס מצא

ביטוי בראשית באיומים כלפי הילד הרלוונטי ובהמשך באלימות כלפי המתלונן נהג ההסעה. הנאשם זוכה מאיומים כלפי הנהג וממקצת האלימות אך אין באלו כדי לשנות את התמונה הכללית שתוארה לעיל.

4. לצורך ניתוח בהיר של העבירות המיוחסות, אתיחס בנפרד לכל אחד מחלקיו של האירוע על פי סדר התרחשות כרונולוגי.

איומים כלפי הילד מ.ק.

5. מ.ק. הוא ילד כבן 12 (במועד האירוע היה כבן 10.5) והיה אחד מן הילדים בהסעה המדוברת. מ.ק. העיד על כך שהנאשם הגיע להסעה ותבע מן המתלונן לדעת מי היה הילד שהוריד את בתו מההסעה ביום הקודם. על פי עדותו איום הנאשם ואמר "אם אתה לא עונה לי מי הוריד את הילדה שלי, אני רוצה להרביץ לאותו ילד שהוריד אותה" (פ/ע' 6 ש' 3). לדבריו האווירה ברכב הייתה אווירה של פחד (שם, עמ' 7 ש' 27). על פי עדותו הפניה לא הייתה אליו ישירות שכן הנאשם לא ידע מי הילד שהוריד את בתו.

6. י.ר.ל. הוא ילד נוסף שהיה בהסעה במועד האירוע. י.ר.ל., היום כבן 14 ובמועד האירוע כבן 12.5) העיד שביום האירוע, כאשר הגיעו לתחנה שבה עולה בתו של הנאשם "האבא, הכוונה ליחזקאל שואל מי הוריד את הילדה בהסעה הוא סוג של קצת איום על הילד שהוריד. הוא אמר תראו לי את הילד אני אפרק אותו בתקיפות" (פ/ע' 17 ש' 10). י.ר.ל. העיד ש שהילד מ.ק. היה הילד האחראי בהסעה ביום שקדם לאירוע.

7. אף אחד משני הקטינים לא נחקר בחקירה נגדית בכל הנוגע לדברי האיום שהושמעו כלפיהם. ללא חקירה נגדית, נזנחה למעשה המחלוקת בעניין זה. עדויותיהם של המתלוננים בעניין זה לא נסתרו, לא הוחלשו ולא נגרע דבר ממשקלן. מעניין לציון כי כאשר התבקש הנאשם להתייחס לעדויות הקטינים בנוגע לדברי האיום - לא הכחיש, לא שלל האמרות ולא טען כי הקטינים אינם דוברי אמת. כל שאמר הוא כי קיימות סתירות בדברי הקטינים. בלשונו "לא אמרתי שהילד משקר יש הרבה סתירות. הם קיבלו הוראה ממנו. אני ראיתי הרבה סתירות. הם ניסו לכסות על עצמם" (פ/ע' 47 ש' 8). לא עלה בידי הנאשם להוכיח כי הקטינים "קיבלו הוראות" מן המתלונן. להיפך. המתלונן בעדותו לא סיפר דבר בכל הנוגע לדברי האיום כלפי הקטינים.

8. אני קובעת כי דברי האיום הושמעו כלפי הקטין מ.ק., נקלטו על ידו ויש בתוכן הדברים כדי להוות איום בפגיעה שלא כדין בגופו של הקטין בכוונה להפחיד.

איומים כלפי המתלונן

9. המתלונן בעדותו סיפר כי הנאשם אמר לו "אתה לא יודע עם מי יש לך עסק אני אדקור אותך" (עמ' 29 ש' 9). לכך הוסיף דברי קללות ואיום נוסף שלשונו "אני אזיין אותך" (עמ' 31 ש' 2 וגם עמ' 38 ש' 30).

10. שני הקטינים שישבו ברכב והעידו על חילופי הדברים, אמנם העידו על קללות ועל שיח כועס אך לא העידו דבר לגבי דברי איום כלפי המתלונן. עוד יש לציון כי הנאשם לא נחקר על סוגיה זו בחקירתו הנגדית. בעימות ת/4 שנערך בין המתלונן לנאשם במשטרה לא הזכיר המתלונן דברי איום מצדו של הנאשם. מאחר וגרסתו של המתלונן בעניין זה לא הייתה עקבית בהשוואה בין הודעתו לבין העימות ומאחר ושני העדים הרלוונטיים לא העידו על דברי איום כלפי המתלונן מצאתי כי נותר ספק ולא אוכל לקבוע מהן המילים שנאמרו בעת התפרצות הכעס והאם מדובר בדברי איום להבדיל מקללות וניבולי פה. המאשימה לא עמדה בנטל הראייתי

המוטל עליה בעבירה זו ואני מזכה את הנאשם ממנה.

תקיפה ביריקה

11. המתלונן תיאר בעדותו כי ביום האירוע המתין הנאשם לרכב ההסעה וכאשר עצר המתלונן פתח את הדלת האחורית ממנה נכנסים הילדים ותבע לדעת מיהו הילד שהוריד את בתו שלא בתחנה ביום הקודם. כאשר סירב המתלונן למסור את המידע המבוקש התלקחו הדברים בינו לבין הנאשם לכלל וויכוח, קללות ואיומים. לדברי המתלונן הנאשם **"רץ מסביב לאוטו בצד הימני, לצד של הנהג, ירק לי בפנים"** (פ/ ע' 28 ש'24).

12. הגרסה המשמעותית ביותר לעניין היריקה היא גרסתו של הנאשם עצמו. הנאשם הודה שירק והודה שיתכן כי פגע במתלונן. כבר בעימות במשטרה כאשר נשאל אם ירק על המתלונן השיב **"כן לא עליו ירקתי הצידה ממנו. יכול להיות שפגע"** (ת/4 עמ' 2 ש' 36). כאשר התבקש להבהיר כיצד בהודעתו הראשונה טען שירק לכיוון הרכב השיב **"נכון יכול להיות שפגע בו"** (שם בש' 36). בעדותו בבית המשפט שב ואישר היריקה אך טען שירק לעבר משקוף חלון הרכב. בתחילה טען הנאשם כי לדעתו היריקה לא פגעה במתלונן אלא פגעה במשקוף בלבד (פ/ ע' 47 ש' 29). בהמשך הודה כי **"יכול להיות שפגע בו נתז. לא עקבתי אחרי כל הנתזים של הרוק"** (פ/ ע' 48 ש' 13).

13. יוצא אפוא שהנאשם הודה ביריקה ובאפשרות שנתזים ממנה פגעו במתלונן. עובדה זו בהצטרפה לעדויות הילדים מ.ק. וי.ר.ל אשר הבחינו במתלונן מוחה את היריקה מפניו, מבססת מסקנה שהנאשם ירק לעבר המתלונן בעוד זה יושב ברכב (מ.ק. פ/ע' 10 ש' 24 וע' 16 ש' 2, י.ר.ל פ/ ע' 23 ש' 7). מעשה זה של הנאשם מקיים את רכיבי היסוד העובדתי של עבירת התקיפה על פי ההגדרה הרחבה שלהלן.

14. סעיף 378 לחוק העונשין המגדיר את עבירת התקיפה קובע כדלקמן:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית-הרי זו תקיפה; ולעניין זה 'הפעלת כוח' - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות" (הדגשה שלי)

15. עבירת התקיפה היא עבירת התנהגות שאינה מצריכה תוצאה. הרכיב ההתנהגותי של התקיפה מוגדר בצורה רחבה ביותר והוא כולל מגוון רחב ביותר של פעולות ואמצעים כנגד גופו של הזולת. נקבע כי התקיפה יכולה להיות במישרין או בעקיפין וכן נקבע, שהיא יכולה להיות גם באמצעות חומרים שונים לרבות גז ריח וכל חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום אי נוחות.

16. במקרה דנן, ברור שהיריקה שירק הנאשם לעברו של המתלונן בעודו יושב ברכב נעשתה "בין במישרין ובין בעקיפין" וגרמה אי נוחות וזאת בלשון המעטה. יריקה שפוגעת בפניו של אדם היא פגיעה פיזית שאת תוצאותיה חש האדם על גופו באופן המעורר תחושת סלידה. בנוסף יש בה אלמנט של ביזוי והשפלה.

17. מבחינת היסוד הנפשי - נדרשת מחשבה פלילית, שמשמעה מודעות בפועל של הנאשם לטיב המעשה ולהתקיימות הנסיבות. בחקירתו הראשית הסביר הנאשם שהגיע לצדו השני של הרכב ועד לחלון הנהג שכן **"הרגשתי שאני עומד להתפרץ. ירקתי ככה ואמרתי לו - אתה נהג הסעות לא תישאר"** (פ/ ע' 43 ש' 17). בחקירתו הנגדית העיד **"כשהגעתי אליו, זה כבר לא היה בדרכי נועם"** ובהמשך **"כשהגעתי אליו, זה כבר לא היה דיבור בנועם, אלא זה היה דיבור כבר יותר מגובה העיניים. הייתי בשיא העצבים..."**

(פ/ ע' 50 ש' 30 וע' 52 ש' 7). הנאשם אם כן הבין שהוא עומד להתפרץ ובהלך רוחו "בשיא העצבים", בחר בתגובה של יריקה. מדובר בהתנהגות מודעת ועל פי תפיסתו של הנאשם גם התנהגות רציונאלית. בחקירתו הנגדית טען הנאשם שהיריקה בוצעה מתוך "**אינסטינקט**" (פ/ ע' 48 ש' 26). השימוש במונח אינסטינקט נועד להשמיע אי שליטה והעדר מודעות למעשים. מעין התנהגות אוטומטית, בלתי נשלטת, בבחינת דחף מולד. המונח אינסטינקט לא די בו כדי לפטור את הנאשם מקביעה בדבר מודעותו. ראשית, הרקע המתואר מלמד על מודעות למעשים. יריקה כתגובה לזעם רב. שנית, דווקא הטענה כי הנאשם כיוון את מסלול היריקה לעבר הרכב ולא לעבר המתלונן מעידה כי מדובר במעשה נשלט ומכוון.

18. לצורך הרשעתו של הנאשם בעבירת תקיפה בכל הנוגע ליריקה די אם כן בעדותו של המתלונן ובעדות הנאשם עצמו. במאמר מוסגר אציין בכל זאת כי עדויות הקטינים אינן גורעות ממשקל הראיות בעניין זה. מ.ק. העיד בעדותו הראשית "**מה שאני ראיתי שמאיר מנגב יריקה על הפנים**". בחקירה נגדית אישר לשאלת הסנגור שלא ראה את היריקה כשהתרחשה אלא רק את הנייר שבו ביקש מאיר לנגב את היריקה (פ/ע' 11 ש' 5). לשאלות נוספות השיב כי שמע את צליל היריקה אך לא הבחין ביריקה על פניו של המתלונן (עמ' 16 ש' 11). לא הובהר האם כשמ.ק. אומר שלא ראה את היריקה הוא מתכוון לפעולה הפיזית למעשה עצמו (שם הפעולה), או לתוצאה, הדבר שנמצא על פניו של המתלונן (שם עצם).

י.ר.ל היה ברור יותר והבדיל בין המעשה - בלשונו ה"טפו" שבו לא הבחין, לבין התוצאה - הרוק על פניו של המתלונן - אותה ראה (עמ' 25 ש' 16). כך או כך, עדויות הקטינים אינן נחוצות נוכח דבריו של הנאשם עצמו בהקשר זה.

תקיפה ופגיעה בידו של המתלונן באמצעות חפץ כהה

19. המתלונן העיד כי לאחר דין ודברים בינו לבין הנאשם, הקיף הנאשם את הרכב עד שהתייצב סמוך לחלונו. ידו של המתלונן הייתה מונחת מחוץ לחלון ועל פי עדותו מיד לאחר שהנאשם ירק עליו גם דקר אותו (פ/ ע' 29 ש' 5). בהמשך עדותו שב ותיאר אותו אירוע, הפעם תוך שימוש במילים "**נתן לי מכה ביד**" (שם, בש' 15). בחקירתו הנגדית נשאל לגבי דקירה והשיב "**הוא נתן לי מכה ביד, כנראה היה לו משהו ביד, אולי מפתחות, לא יודע מה היה לו ביד**" (עמ' 35 ש' 30). הסנגור התעכב על שאלת הדקירה והמתלונן השיב "**הוא נתן לי מכה, הוא הכניס לי משהו ביד. הוא לא בא עם סכין לדקור אותי אם זאת הכוונה**" (עמ' 36 ש' 3).

20. תעודות רפואיות שהוגשו אינן מתיישבות עם דקירה. ב-2/ המתעד את הפנייה הסמוכה ביותר לאירוע, בתאריך 1.1.15, דיווח המתלונן על "**מכה בזרוע משמאל**". הממצאים באותה בדיקה לגבי הזרוע היו נפיחות והמטומה. גם במסמך 3/ התלונה היא לגבי 'מכה'.

21. הנאשם מצדו הכחיש התקיפה המיוחסת.

22. מ.ק. לא תיאר בעדותו אירוע תקיפה בשלב זה של האירוע. בעדותו הראשית העיד על מכה ביד אך בחקירה נגדית אישר שהמכה ביד והדחיפה התרחשו כאשר המתלונן והנאשם מחוץ לרכב (פ/ ע' 13 ש' 20).

23. י.ר.ל העיד בעדותו הראשית כי הנאשם נתן למתלונן מכה ביד ורק אחריה יצא המתלונן מהרכב. עם זאת, בחקירתו הנגדית חזר בו מהדברים. בראשית הסתייג רק מידיעה לגבי החפץ באמצעותו הכה הנאשם, אך בהמשך נסוג עוד והשיב "**אחרי זה אני שומע שהיתה מכה, שומע את מאיר אומר- אח- אפשר להגיד שמהרגע הזה הסקתי שהיתה מכה**". בסיכומה של החקירה הנגדית אישר הקטין כי לא ראה את המכה

אלא אך הסיק שהיתה כזו (פ/ ע' 23 ש' 22).

24. עובדות התקיפה בשלב בו ישב המתלונן בתוך הרכב נותרו מעורפלות. המתלונן עצמו מסר תיאורים שונים ביחס לאותה מכה ומיעט בפרטים, זאת כבר בעדותו הראשית. הלשון בה השתמש בראשית 'דקירה' אינה עולה בקנה אחד עם התיאור בכתב האישום בדבר 'חפץ כהה'. הדקירה לא נותרה עקבית ובהמשך הפכה ל- 'מכה'. המסקנה בדבר קיומו של אותו חפץ אינה מגובה בראיות כלשהן ואף התובע הסכים לכך בסיכומיו (פ/ע' 53 ש' 22-20). התיאור שמסר המתלונן בעת שפנה למרפאה סמוך לאחר האירוע, אינו מתיישב עם דקירה ואף לא עם חבלה כתוצאה מחפץ אחר כלשהו. מכלול הנתונים מותיר ספק ביחס ליסודות העובדתיים ובכלל זה עצם קיומה של תקיפה בשלב זה ומנגנון גרימת החבלה. קיימות חבלות שמתועדות בתיעוד הרפואי אך לא ניתן לקשור בין לבין ה'מכה', שכן התיאור העובדתי על ידי המתלונן ועדי הראייה אינו מספק תמונה ברורה בנוגע לכך.

25. אני מזכה את הנאשם מעבירה זו.

תקיפה של המתלונן מחוץ לרכב

26. על פי עדותו של המתלונן לאחר היריקה והמכה ביד, יצא מן הרכב והחל לרדוף אחרי הנאשם "רצתי לעברו, הוא עמד באתי לעצור אותו הוא דחף אותי היה שם גדר נפילתי אחורה כשקמתי עוד פעם שוב הוא דחף אותי אחורה" (וראו גם בעימות ת/4 עמ' 1 ש' 10).

27. שני הקטינים היו עדי ראיה להתרחשות. מ.ק. תיאר כי לאחר הוויכוח בין המתלונן לבין הנאשם, ולאחר שהמתלונן מכה מפניו את היריקה, ירד המתלונן מן הרכב. עוד העיד כי הבחין בנאשם "התחיל להרביץ למאיר, הם הלכו לצד, יחזקאל דחף אותו על גדר מפלסטיק שהיתה שם. כמה פעמים הוא דחף אותו. מאיר קם ואז שוב פעם הוא דחף אותו" (פ/ע' 6 ש' 16). מ.ק. שלל הגרסה כי היה זה המתלונן שתקף את הנאשם באגרופים ושלל האפשרות שהמתלונן דחף את הנאשם (שם בע' 9 ש' 21). לדבריו "כשמאיר יצא מהאוטו קפויה ישר התנפל עליו" (שם בש' 16 ואילך). לדבריו "פחות או יותר זה היה לפני שמאיר נפל קצת. הוא קיבל איזה משהו ביד, אני זוכר שהוא החזיק את היד עם כאבים. אח"כ יחזקאל התחיל לדחוף אותו על הגדר מפלסטיק [...] הוא קילל אותו ואמר לו שעדיין הוא לא גמר עם זה, כאילו שהוא ירביץ לו עוד, כאילו הוא לא גמר עם הסיפור הזה" (פ/ע' 9 ש' 5).

28. מ.ק. לא חזר בו מעדותו בחקירה נגדית בכל הנוגע לתקיפה מחוץ לרכב אלא שב והעיד על דחיפה של המתלונן על ידי הנאשם לעבר הגדר (פ/ ע' 13 ש' 17). החקירה הנגדית צומצמה מאד בכל הנוגע לחלק זה של האירוע ובסופו של דבר התבקש העד לאשר שהבחין במכה ביד ובדחיפה מחוץ לרכב ההסעה ואכן חזר ואישר הדברים.

29. הקטין הנוסף, י.ר.ל, תיאר אף הוא את האיומים המקדימים, היריקה והירידה של המתלונן מן הרכב ולאחר מכן העיד כי "מאיר יצא אליו בצורה של להרגיע אותו [...] האבא לא רצה להקשיב כל כך, דחף את מאיר הנהג, היה שם מן גדר, דחף את מאיר על הגדר. מאיר מעד ועיקם את הגדר שמאחוריו. אחרי זה מאיר קם עוד פעם, אף על פי שהיה לו כאבים ביד, קם והאבא שוב דחף אותו" (פ/ע' 17 ש' 10 ואילך). עדותו בעניין זה נותרה איתנה בחקירה נגדית. הקטין שב ותיאר כיצד המתלונן יצא בעקבות הנאשם, קרא לו וכיצד הנאשם דחף אותו (פ/ ע' 20 ש' 23). בעוד לגבי המכה ביד הסתייג העד במהלך חקירתו הנגדית, לא כן ביחס לתקיפה. בעניין זה נשאל שאלות בודדות בלבד, אישר תקיפה על ידי הנאשם ושלל תקיפה מצדו של המתלונן.

30. אני נותנת אמון בעדויותיהם של שני הקטינים. העובדה שהקטינים חזרו בהם מחלק מהדברים, נותנת משנה תוקף לדברים מהם לא חזרו. הקטינים לא דבקו בגרסה כלשהי רק משום שהיא טובה למתלונן. הקטינים לא נאחזו במילים שנאמרו בחקירה הראשית ובמקום שבו החקירה הנגדית פעלה פעולתה וחשפה בקיעים שלא נראו על פני השטח בחקירה הראשית, זכה הדבר לאישור מצדם של הקטינים. ככל שהסכימו עם האפשרויות שהציג באוזניהם הסגור אישרו אותן, גם אם לא היו לטובת המתלונן. כך העובדה שלא הבחינו במנגנון גרימת החבלה לידו של המתלונן בשלב הקודם של האירוע וכך לגבי העובדה שלא ראו את מעשה היריקה אלא רק את תוצאותיו על פניו של המתלונן. בכך הוכיחו הקטינים שאינם נאחזים ויהי מה בגרסה כלשהי. לפיכך, כאשר בחרו שלא לקבל הנחות שהוצגו על ידי הסגור ושבו והעידו כי היה זה הנאשם שתקף את המתלונן מחוץ לרכב, דחף אותו והפיל אותו על הגדר, הרי זה משום שכך ראו בעיניהם במהלך ההתרחשות.

31. הקטינים אישרו שהם רוחשים חיבה למתלונן וניכר היה שגם הערכתם נתונה לו. עם זאת לא די באלו כדי לייצר הנחה מקדמית כי השניים, כל אחד לחוד ושניהם יחד, מוכנים להתייבב בבית המשפט ולמסור עדות שקר. לא התרשמתי כי מדובר בעדויות מוכוונות מטרה. להיפך. התרשמתי שהעדים הקטינים מנסים לומר אמת ככל יכולתם, גם אם הדבר נעשה מתוך נקודת מוצא של חיבה והיכרות עם המתלונן. לא מצאתי כל אינטרס של הקטינים לסייע למתלונן בדרך של עדות שקר. מדובר בילדים צעירים מאד. להם עצמם אין כל סכסוך עם הנאשם. להם עצמם אין אינטרס כלכלי בתלונה ובהליך הפלילי. בין שני הקטינים לבין עצמם לא נטען ולא הוכח כל קשר משפחתי או קשר קרוב אחר זולת נסיעה משותפת לבית הספר.

32. הסגור טען שלא ניתן לבסס כל ממצא על עדויותיהם של שני הקטינים. אתיחס לכל אחד ממרכיביה של הטענה כפי שהוצגו על ידי הסגור:

33. הבאת הקטינים למשטרה על ידי המתלונן - אין מחלוקת על כך שהמתלונן הוא שהביא את הקטינים למתן עדות במשטרה. המתלונן אישר שכך עשה אך הכחיש שיחה איתם. גם הקטינים הכחישו שיחה עם המתלונן בענייני התיק. משכך, אין לנתון זה השפעה מחלישת משקל על עדויותיהם של הקטינים.

34. קיומה של קלטת (קולית) המתעדת את האירוע - הסגור הפנה לכך שהאירוע, או חלקו, הוקלט על ידי אחיו הקטן של י.ר.ל. שהיה אף הוא בהסעה. אין מחלוקת כי הקלטת לא עמדה במבחן ההישרדות של הזמן וכבר בעת החקירה המשטרתית לא ניתן היה להציג בפני החוקרים. על פי עדותו של הקטין י.ר.ל. מכשיר הטלפון שבו הוקלטו הדברים התקלקל במהלך החודשים שחלפו בין האירוע ועד הגשת התלונה (פ' ע' 18 ש' 25-27). לטענת הסגור יש בהאזנה משותפת לקלטת כדי להצביע על תיאום העדויות ועל התנהגות פסולה של המתלונן ועדי התביעה. לאחר ששמעתי את עדויותיהם של המתלונן ושל כל אחד מהקטינים בעניין זה, לא התרשמתי שמדובר בניסיון לתאם עדויות אלא בהאזנה להקלטה מתוך התרגשות שלאחר אירוע חריג בחייהם של שלושה. י.ר.ל. העיד שהילדים שמעו את הקלטת כשישבו מאחורי הנהג. גם המתלונן העיד ששמע את הקלטת, שכן הילדים השמיעו מאחוריו. לא מדובר בהשמעה מכוונת המלווה בתכנון צעדי המשך. יתר על כן, לא התרשמתי שההאזנה תרמה לתאום גרסאות כלשהו. עדויותיהם של העדים לא היו זהות באופן שמצביע כשלעצמו על תיאום מקדים ביניהם. כל אחד מן הנוכחים העיד על פי דרכו ולא התרשמתי מתיאום בין במתכוון ובין במקרה.

35. סתירה בעניין מרדף של המתלונן אחרי הנאשם - המתלונן העיד על כך שירד מן הרכב ורץ אחרי הנאשם. לדבריו "הוא רץ, אני רצתי אחריו, מה זה ספרינט, אני אצץ?" (פ' ע' 29 ש' 21). כאשר נשאל בעניין יכולות הריצה שלו השיב "אני לא רץ, גם הליכות אני לא עושה" ובהמשך חקירתו הנגדית "אני אמרתי

שיצאתי ורצתי אליו. אני מהטירונות לא רצתי. אני 125 קילו, חולה סוכרת" (פ/ע' 33 ש' 10). מול עדותו של המתלונן שרץ בעקבות הנאשם שני הקטינים שללו ריצה (מ.ק. בעמ' 12 ש' 10 י.ר. ל בע' 21 ש' 9). לא מצאתי כי הסתירה לכאורה היא אכן סתירה של ממש בעדויות. מה שנתפס כריצה בעקבות הנאשם בעיניו של המתלונן, אדם מבוגר וכבד גוף, עשוי להיות רחוק מאד ממה שנתפס כריצה על ידי ילדים בני 10 ו-12.

36. סתירה בעניין חלקו של המתלונן כמי שדחף גם הוא את הנאשם - שני הקטינים שללו קיומן של דחיפות הדדיות והעידו על אלימות על ידי הנאשם בלבד. המתלונן אישר קיומן של דחיפות הדדיות בינו לבין הנאשם. לכאורה - הבדל. למעשה - אין בו ממש ואין בו להחליש עדויות הקטינים. יש לציין כי הנאשם עצמו לא העיד בשום שלב על דחיפות הדדיות. בהודעתו במשטרה לא מתוארת דחיפה הדדית וגם לא בעימות. בעיני הקטינים היה זה המתלונן שהותקף. על שום קריאת מציאות זו היו אלו הקטינים שהזמינו משטרה (ת/1). מכלול האירוע כפי שנתפס על ידי כל אחד מעדי הראייה בנפרד, היה של אלימות שהופעלה כלפי המתלונן. המתלונן לא חש עצמו כמי שרק עמד וספג אלא העיד שגם דחף בעצמו. עם זאת, הנאשם היה זה שיזם את האירוע האלים ביריקה ואף בהזמנת המתלונן לרדת מהרכב (ת/5 ש' 25). הנאשם דחף את המתלונן והנאשם דחף אותו שוב כאשר ניסה לקום. לפיכך גם אם היו דחיפות על ידי המתלונן בשלב כלשהו של האירוע, אלו דחיפות של מי שנקלע לאירוע אלים שבו יחסי הכוחות לרעתו.

37. עדות כל אחד מהקטינים בעניין זה לא נסתרה בחקירה נגדית ולא הוחלשה. קיומן של שתי עדויות נפרדות שכל אחת מהן מצביעה על חלקו האלים של הנאשם, מהווה חיזוק משמעותי לעדות המתלונן. יש לציין כי תוצאות האירוע כפי שמתועדות בתעודות הרפואיות מתיישבות עם אלימות כלפי המתלונן ולא להיפך.

38. מנגד גרסתו של הנאשם הייתה בלתי עקבית, משתנה ונטולת הגיון פנימי ואינני נותנת בה אמון.

39. בהודעתו במשטרה (ת/5) מסר כי הגיע לרכב ההסעה על מנת לערוך בירור לגבי זהות הילד שהוריד את בתו ביום הקודם. לדבריו המתלונן מנע אפשרות כזו ולכן "באתי ככה לצד הנהג כי ראיתי שזה הולך להיות כמה מילים לפחות שרק אני אשמע אותם... אמרתי לו אתה רוצה שניגש הצידה ותדבר איך שאתה רוצה אבל לפחות לא ליד הילדים ... הוא אמר לי "שמע אתה רוצה שאני סתם יפוצץ לך את הפרצוף ואז ירקתי לכיוון הרכב ואמרתי איזה התנהגות מגעילה וירקתי לכיוון הרכב לא אליו והלכתי אמרתי אני אדבר עם המנהלת, עכשיו כשאני ירקתי הוא פתח את הדלת ירד למטה התנפל עלי בבעיטות בוקסים והדפתי אותו הוא לא הצליח לתת לי יותר מידי ואז הגיעה מישהי שהיא אחראית בהסעה אחרת... תוך כדי שאני אומר לה רציתי רק להבין חטפתי אגרוף לפרצוף ואז הייתי קצת המום ניסיתי להזיז אותו ממני ואז אותה אישה הפרידה הוא עלה לאוטו..." (פ/ע' 2 ש' 23 ואילך).

40. גרסתו של הנאשם מציבה אותו כמי שהותקף על לא עוול בכפו ולא זו בלבד שהותקף אלא באלימות קשה ופתאומית הכוללת התנפלות בבעיטות ובאגרופים, לרבות אגרוף אחד שפגע בפניו, לאחר התערבותה של עוברת אורח שפעלה להפרדת כוחות. בגרסה זו יש תפקיד חשוב לאותה אישה. הנאשם לא הצליח לאתר פרטי אותה אישה על אף ניסיון כלשהו שעשה בכיוון זה. בשל הניסיון שערך הנאשם לאיתורה, אין באי הבאתה לעדות כדי להחליש את גרסתו. עם זאת, יש פן נוסף לחלקה של אותה אישה באירוע, גם ללא התייבבותה בבית המשפט. חלקה של אותה אישה הוא נדבך מרכזי בגרסתו של הנאשם. לכאורה בשל ההפרדה על ידה ולאחר שהסיר המגנה, ספג אגרוף. בכל זאת, לא נשאל אף אחד מעדי התביעה ולו שאלה אחת שיש בה לחזק קיומה של אותה אישה באירוע. הקטינים לא נשאלו כל שאלה שממנה ניתן היה

לקבל אישורם לנוכחותה של האישה באירוע ולחלקה. כאמור, הקטינים כן אישור פריטים אחרים והימנעות מהצגת הטענה באוזניהם, מחלישה אותה מאד. גם המתלון עצמו לא נשאל אף שאלה הנוגעת לנוכחותה של אישה באירוע.

41. בעדותו טען הנאשם כי לאחר הוויכוח עם המתלון סמוך לרכב, הודיע לו שלא ישמש עוד כנהג הסעות והתחיל ללכת (פ/ ע' 43 ש' 18-19). הודעה זו של הנאשם, יכולה הייתה לכאורה לספק הסבר ליציאתו של המתלון מהרכב באופן תוקפני באופן שיתמוך בגרסת הנאשם כי הותקף על ידי המתלון. עם זאת השמעת דברים ברוח זו לא הועלתה על ידי הנאשם בחקירה במשטרה. מדובר בגרסה כבושה מבלי שניתן הסבר לכבישתה. זאת ועוד, מגרסתו של הנאשם במשטרה ניתן ללמוד ההיפך - כי היה זה הנאשם שהציע למתלון ליישב הדברים ביניהם מחוץ לרכב (ת/ 4 ש' 27). יוזמה זו אינה מתיישבת עם טענתו של הנאשם לפיה ביקש לעזוב את המקום לאחר הדברים והחל להתרחק עד אשר הותקף במפתיע.

42. המתלון הוא אדם מבוגר וכבד גוף. מנגד הנאשם צעיר בהרבה ובעל מבנה גוף אתלטי. יחסי הכוחות הפיזיים בין השניים, אינם מתיישבים עם תאורו של הנאשם. התרשמתי כי ריצה, התנפלות, אגרופים ובעיטות אינם עניין של מה בכך עבור המתלון ותאורו של הנאשם אינו עולה בקנה אחד עם נתוניו של המתלון.

43. האפשרות שהמתלון ירדוף ויכה לא רק בלתי מתאימה פיזית אלא אינה מתיישבת עם העדר תגובה מצדו של המתלון. אין זה סביר כי הנאשם לא יגיב לאלימות קשה כלפיו כאשר מלכתחילה הגיע כעוס מאד ובנוסף מצא עצמו מותקף. הנאשם אינו מתאר כל תגובה. להיפך. לטענתו לא רק שספג מכות אלא אף עזר למתלון לקום כשמעיד. תיאור זה אינו מתיישב עם השכל הישר.

44. במהלך העימות, כאשר נדרש הנאשם להתייחס לתקיפה על ידי המתלון, ריכך מאד את הטענה בדבר אגרופים ובעיטות ובמקומם הסתפק בניסיון לתת מכה בניסיון לבעוט. אין אזכור לתקיפה על ידי המתלון ואין אזכור לדחיפה על ידי המתלון.

45. על חוסר ההיגיון בתיאור הנאשם כבר עמדתי - גם מבחינה פיזית של יחסי הכוחות וגם מבחינה אמוציונלית. בנוסף, הנאשם אשר טען למכת אגרוף מן המתלון לא היה עקבי ביחס למיקום החבלה. בהודעתו במשטרה מסר כי נגרם לו שפשוף ביד (ת/ 5 עמ' 3 ש' 65). בעדותו בבית המשפט טען לראשונה באופן ספונטני כי נגרם לו שפשוף במצח (פ/ ע' 49 ש' 10). בהמשך כשנשאל במפורש היכן נגרם לו השפשוף, נסוג וטען שאיננו זוכר אולי בלחי אולי במצח (פ/ ע' 51 ש' 18). יוצא אפוא שבנקודה מרכזית בגרסת הגנתו, החבטה שספג, הנאשם סתר את עצמו ולחילופין לא זכר את תוצאות האגרוף באופן שפגע במהימנותו.

46. לצד כל שנאמר, אינני מתעלמת מעדות המתלון בדבר דחיפות הדדיות. אני נכונה להניח שכאשר ירד המתלון מרכב ההסעה לא צעד אל הנאשם במטרת שלום. כך עולה גם מדברי המתלון עצמו שאישר שירד שמרכב בעצבים ולא "בשנתי" (פ/ ע' 36 ש' 18). למרות זאת, כדי להכריע מה בדיוק ארע בנקודת המפגש מחוץ לרכב בין הנאשם לבין המתלון אני נותנת משקל להודעות שני הקטינים, לשילובן עם גרסתו המשתנה של הנאשם, ליחסי הכוחות בין הנאשם לבין המתלון ולתוצאות על גופו של המתלון.

47. חיזוק נוסף ליחסי הכוחות כפי שמתאר אותם המתלון מצאתי בכך שהילדים הם אלו שהזמינו את המשטרה. לא הנאשם. על פי **1/ת** הוזמנה המשטרה בעקבות תלונת ילדים על אלימות כלפי נהג ההסעה. אין זה מתקבל על דעתי שכבר ברגע ההתרחשות נרקמה עלילה זדונית בין הילדים לבין נהג ההסעות שהיה בכלל מחוץ לרכב. הזמנת המשטרה מעידה על מצוקתם של הילדים ועל האופן בו העריכו את האירוע בזמן אמת.

48. על יסוד כל שנאמר בפרק זה, אני קובעת כממצא שלאחר שהמתלון ירד מהרכב תקף אותו הנאשם, דחף

אותו עד שנפל על גדר סמוכה, המתלונן התרומם והנאשם שב ודחף אותו כך שהמתלונן נפל פעם נוספת על אותה גדר. כן אני קובעת שבמהלך התרחשות זו הוחלפו גם דחיפות הדדיות אך חלקו של המתלונן בהן נופל במידה רבה מעוצמת האלימות שהופעלה כלפיו.

חבלה של ממש

49. המתלונן העיד על כך שכבר בערבו של יום האירוע התנפחה ידו והכחילה, עד כדי כך שלפנות ערב "היד נהיית ממש שחורה". המסמכים הרפואיים ת/2 ו-ת/3 מלמדים בין היתר על ממצאים של נפיחות והמטומה בזרוע שמאל. הממצאים מתיישבים עם תאורו של המתלונן וסמיכות הזמנים מצביעה על קשר סיבתי בין האירוע לבין חבלות אלו. עם זאת, לא לגבי כל החבלות המתועדות במסמכים הוכח קשר סיבתי. תלונה על רגישות בשרירי השוק לאחר ריצה אינה קשורה נסיבתית לתקיפה ולנפילה על הגדר. גם לגבי קרעים בכתף שאובחנו רק חודשים לאחר האירוע לא הוכח קשר סיבתי ברמת הראיה הנדרשת בפלילים.

50. מאחר ונתתי אמון בעדויותיהם של שני הקטינים ושל המתלונן. קיומן של תעודות רפואיות יממה ויומיים לאחר האירוע ובהן תיעוד חבלות - מספק ראיה לתוצאות נפילתו של המתלונן על הגדר בעקבות האלימות שהופעלה כלפיו.

51. קיומה של נפיחות והמטומה בזרוע, עולים כדי הגדרה של חבלה של ממש בהתאם לחוק העונשין ולפסיקה. בסעיף 34 כד לחוק העונשין חסרה הגדרה למונח 'חבלה של ממש' אולם מושג זה זכה לפרשנות מרחיבה בפסיקה. פרשנות זו מבוססת על הגדרת המונח 'חבלה' בחוק, היינו "מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים". הפרשנות המקובלת בפסיקה היא שיש להוכיח חבלה אשר לה ביטוי מוחשי (ראו למשל ע"פ 1976/11 ויספיש נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (ניתן ביום 21.11.11) וכן י. קדמי על הדין בפלילים - חלק שני 836 (1995)).

הגנה עצמית

52. אין לי אלא להפנות בענין זה לדברים שנכתבו ב ת"פ 15275-06-13 מדינת ישראל נ' אבו שוב, (פורסם בנבו) פסק דינו של כב' השופט אליקים מיום 12.12.13 אשר יפים בדיוק לענייננו:

"הגנה עצמית כוללת שישה תנאים מצטברים ואסתפק בניתוחו של תנאי הכרחי אחד, תנאי הנחיצות, שלא התקיים כלל במקרה כאן ואפנה לפסק דינה של המשנה לנשיא כב' השופט מרים נאור:

"ואולם, סעיף 34 מגדיר גם את תנאי הנחיצות. הסעיף קובע כי על המעשה להיות "דרוש באופן מיידי" לצורך הדיפת התקיפה. נדרש, כי לא ניתן היה להדוף את התקיפה בדרך אחרת, פוגענית פחות בתוקף (ראו ע"פ 1713/95 פרידמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 265, 274 (1996)). תנאי הנחיצות פורש בפסיקה ככזה הכולל הן נחיצות איכותית (האם בפני העושה עמדו אלטרנטיבות אחרות לפעולה) והן נחיצות כמותית (האם העושה יכול היה לנקוט בכוח מועט יותר לשם הדיפת הסכנה) (ראו ע"פ 20/04 קליינר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 80, 90 (2004)). תנאי הנחיצות מגולם גם בסעיף 34 טז לחוק, הקובע כי ההגנה העצמית נשללת כאשר המעשה שנעשה "לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה" ע"פ 735/12 פלוני נגד מדינת ישראל (29.8.2013).

אם לגרסת הנאשם המתלונן הרים עליו יד כדי לגרשו מהחנות, היה עליו פשוט לסגת מהמקום ולהתלונן במשטרה, ראו לענין זה פסק דינה של כב' השופטת אסתר חיות:

"יכולתו של המערער לסגת לביתו חייבה אותו לעשות כן וכבר נפסק כי כאשר עומדות בפני המתגונן שתי אפשרויות: נסיגה ממקום האירוע או לחלופין, עשיית שימוש בכוח קטלני כנגד התוקף, עליו לסגת מן המקום שאחרת לא תעמוד לו טענת הגנה עצמית" ע"פ 8208/07 אלימלך נגד מדינת ישראל (11.10.2010).

שיהוי

53. המתלונן פנה למשטרה בשיהוי של כארבעה חודשים. הטעם להגשת התלונה היה רצונו של המתלונן לזכות בדמי ביטוח בגין תקופה בה לא עבד בעקבות האירוע. על פי עדותו, כאשר פנה לחברת הביטוח נאמר לו שבקשתו לדמי ביטוח תדחה אם לא יגיש תלונה למשטרה ועל כן נהג (פ/ ע' 30 ש' 23). קיומו של מניע כספי מחייב התייחסות ובחינה זהירה של העדות. לאחר שבחנתי מכלול העדויות והראיות, לא מצאתי כי מדובר בנימוק השומט הקרקע תחת ראיות התביעה. קיומו של מניע כלכלי למתלונן אינו מסביר עדויותיהם של שני הקטינים ואינו מכתיב את עדות המתלונן בכתם שאינו בר הסבר. המתלונן אישר כי בראשית לא היה מעונין להגיש תלונה ועל כן אף שהילדים הזמינו משטרה, הוא עצמו סירב להגיש תלונה ביום האירוע. הנימוק שמסר ביחס לשיהוי בהגשת התלונה וגילוייו של הטעם הכלכלי הם סבירים וכנים.

אי התייצבות עדים רלוונטיים - מחדל חקירה או חיזוק לראיות המאשימה

54. הנאשם מסר בחקירה במשטרה כי סמוך לאחר האירוע פנה למנהלת בית הספר ולשותפו של המתלונן וסיפר להם אודות המקרה (ת/ 5 ש' 36-37 וש' 51). בהמשך החקירה, כשנשאל מדוע לא הגיש תלונה במשטרה נגד המתלונן ענה: "כי הייתי אצל המנהלת והיא אמרה לי שמעיפים אותו ושהשותף שלו אמר לי חרם על העבודה של הבן אדם, באותו יום כבר היה נהג אחר" (ת/ 5 בש' 67-68). כן מסר הנאשם בהודעתו כי סייעת בהסעה אחרת הייתה עדת ראיה לאירוע ואף הפרידה בין הניצים.

55. המנהלת, השותף והסייעת הנוספת לא נחקרו במשטרה ולא מסרו הודעה ואף אחד מהם לא הוזמן כעד הגנה לתמיכה בגרסת הנאשם.

56. ב"כ הנאשם בסיכומיו ביקש לקבוע כי אי זימונם מהווה מחדל חקירתי. לטענתו הייתה זו חובת היחידה החוקרת לבדוק את גרסת הנאשם, לחקור את העדים ולגבות מהם הודעה.

57. אינני מקבלת את הטענה שמדובר במחדל חקירה.

הסייעת - הנאשם לא מסר ליחידה החוקרת פרט מזהה כלשהו של אותה עדה. אף אחד מהעדים האחרים לא הזכיר דבר קיומה. בהעדר כל מידע לא מדובר במחדל חקירה. לטענת הנאשם ערך בירור והוצגה לו תמונת סייעת שנכחה במקום אך הנאשם שלל שמדובר באותה אישה. תמונתה של אותה אישה לא הוצגה למתלונן או לקטינים על מנת לברר גם איתם האם מדובר בסייעת שנכחה במקום.

58. המנהלת והשותף - מדברי הנאשם עולה שהשניים לא נכחו במקום ולא היו עדים לאירוע. על חלקם, אם בכלל, מעיד הנאשם בלבד וזאת אך כתמיכה לגרסתו לפיה סיפר לשני אלו סמוך לאחר האירוע כי המתלונן הוא זה שנקט באלימות כלפיו. מאחר ולא מדובר בעדי ראיה אשר יכלו לתרום לחקירת האירוע עצמו, אי זימונם על ידי המשטרה אינו בבחינת מחדל חקירה. מנגד מדובר בעדי הגנה מובהקים שכן יכלו לכאורה לתמוך בגרסת הנאשם כפי שנמסרה מיד לאחר האירוע. אם אמנם ביקש הנאשם להביא לפיטוריו של המתלונן וסיפר על האלימות נגדו מיד לאחר התרחשותה, היה לכך ערך תומך בגרסתו במובן המידידות והאותנטיות.

59. לא מדובר במחדל חקירה אלא באי הבאת עד רלוונטי לטענת הגנה. משזהו מצב הדברים, חלה ההלכה המושרשת כי אי הבאתו של עד רלבנטי יוצרת הנחה כי אילו הושמע העד היה בכך כדי לתמוך בגרסת היריב וכי הסיבה לאי הבאתו הינה החשש של בעל הדין מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד, ראו בהקשר זה ע"פ 728/84, **חרמון נ' מדינת ישראל**, פ"ד מא(3) 617, 625 (1987), ע"פ 437/82, **אבו נ' מדינת ישראל**, פ"ד לז(2) 85, 97-98 (1983) ורע"פ 6723/05 **ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (14.07.08).

60. בע"פ 8994/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (ניתן ביום 01.09.09), הועלתה טענה זהה ושם פסק כב' השופט דנציגנר כדלקמן:

"ככלל עד ייחשב רלבנטי לגרסתו של בעל דין מקום בו קיימת ציפייה הגיונית ומתבקשת בנסיבות המקרה כי בעל הדין ישמיע את העד המסוים לשם גילוי האמת וחקר העובדות כפי שאותו בעל דין טוען להן..."

גם אם יש ממש בטענת המערער לפיה הוריו ודודו הינם עדים רלבנטיים אך עבור התביעה בתיק זה... הרי שלא יכול להיות ספק כי עדים אלו רלבנטיים גם להוכחת גרסתו של המערער ולהפרכת גרסתה של המתלוננת. שהרי אם היו עדים אלו סותרים בעדותם את טענות המתלוננת בדבר אירוע האלימות הראשון, היה הדבר מביא לערעור מהותי בגרסתה ביחס לאירוע זה ולסדקים בגרסתה הכוללת של המתלוננת, ומאידך, לאישוש גרסתו של המערער. מכאן, שלכל היותר ענייננו במצב בו עדים אלו רלבנטיים לשני בעלי הדין. במקרים כגון דא, התשובה לשאלה על מי מהצדדים מוטלת "החובה" להעיד את העדים, וכנגזרת ממנה ההנחה כי אם היו אלו מעידים הייתה עדותם תומכת בגרסת היריב, הינה פועל יוצא של התשובה לשאלה על מי מהצדדים רובץ נטל הבאת הראיה לצורך העניין שלשמו נדרשת העדות...דהיינו, אי העדת עד רלבנטי שעדותו חשובה לשני הצדדים אינה בהכרח מערערת את גרסת בעל הדין אשר עליו מוטל נטל השכנוע בתיק ואשר נמנע מלהביא לעדות, כאשר בעל הדין שעליו נטל השכנוע הצליח, מבלי להעיד את העד הרלבנטי, להביא ראיות מספיקות אחרות על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות אל הצד השני. במצב דברים זה, עשויה אי העדת העד לפעול לרעת בעל הדין השני שעליו נטל הבאת הראיות כעת, על אף שאינו נושא בנטל השכנוע..."

61. במקרה שבדיון התביעה עמדה בנטל הבאת הראיות הראשוני הדרוש במשפט פלילי על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות אל ההגנה, והימנעות ההגנה מהעדתם של המנהלת והשותף פועלת כחיזוק נוסף לחובתו.

סוף - דבר

62. לאחר דיון וניתוח מפורט של כל שלב ושלב של האירוע, בחינת העדויות ומכלול הראיות שהוגשו בזהירות המתבקשת, שוכנעתי ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים שלאורך כל האירוע התנהג הנאשם באלימות הן כלפי הילדים והן כלפי המתלונן. הגם שהמתלונן לא הושיט את הלחי השנייה לנאשם ולא תרם להרגעת הרוחות, היה הוא הקורבן באירוע. על כך מצביעות העדויות ולאלו מצטרפים השכל הישר, פערי הכוחות בין השניים ותוצאות התקיפה.

63. על יסוד כל שנאמר אני מרשיעה את הנאשם באיומים על מ.ק, בתקיפת המתלונן ביריקה לעברו בעודו ברכב, בתקיפת המתלונן מחוץ לרכב פעמיים באמצעות הדחיפה לעבר הגדר ובגרימת חבלה ממשית על

זרועו השמאלית. הנאשם מורשע בעבירות לפי סעיפים 192, 379 ו-380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ו, 20 אפריל 2016, במעמד הצדדים